

Năm Tháng

Contents

Năm Tháng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11

Năm Tháng

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn, thanh xuân vườn trường, sủng, HEEditor: Nguyệt DaoLúc tôi đang suy nghĩ có nên đi xem buổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thang>

1. Chương 1

Edit: Nguyệt Dao

1.

Lúc tôi đang suy nghĩ có nên đi xem buổi biểu diễn ca nhạc vào tháng năm hay không thì bị một đám nhóc con ngăn lại, về mặt bọn chúng như đi đòi nợ vậy.

Thôi được rồi, bọn chúng đã quyết định thay tôi, tôi không đi được, tiền tiêu vặt của tôi đều phải cống cho bọn chúng đi học hút thuốc hoặc là đi của gái nói chuyện yêu đương.

Tên cầm đầu nhuộm tóc đỏ rực, hơn nữa làn da đen cùng với dáng vẻ nhai kẹo cao su nhóp nhép của anh ta rất có dáng cool ngầu.

“Chị gì đó ơi, đưa tí tiền có được không?”

Dựa vào việc tôi nhìn Đông ngó Tây, sau khi xác định và khẳng định, mặc dù đây là trường học nhưng quả thật không thể chống đối con dễ nhui là anh ta ở chỗ này được, không, không, không, phải là thiếu niên

đẹp trai có tinh thần hăng hái làm việc nghĩa mới đúng.

Còn vì sao tôi lại liều mạng tự nhủ với lòng rằng đây là một soái ca, chẳng qua là tôi sợ bị đám bạn biết được, dù sao nếu nói là bị một anh đẹp trai cướp vẫn có mặt mũi hơn chứ.

Thăm dò địa hình, cũng xác định sẽ không có ai nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, tôi chỉ có thể giả ngu nhìn anh đẹp trai đang che mặt ở phía trước, cũng học theo dáng vẻ vĩnh môi nhai kẹo cao su của anh ta.

Không thể không nói lần đầu tiên gặp phải cướp bóc đã tặng cho tôi một bất ngờ không nhỏ, hôm nay tôi mới tới ngân hàng để rút tiền tiêu vặt tháng này thì bọn chúng đã ngồi ngồi tìm tới cửa, làm tôi còn chưa kịp giấu tiền vào cái góc xó không ai biết.

Nhìn ánh mắt khí thế bức người cùng với con dao màu bạc đang xoay tròn 180 độ trên tay bọn chúng, tôi vô cùng hối hận vì sự lười biếng của bản thân mà lần nào cũng xếp hàng rút hết tiền trong một lần, nếu như bị cướp có nghĩa là tháng này tôi không có tiền mua thức ăn, cho dù tôi bán cái thân bánh bao này cho đám bạn bè, cũng không đảm bảo có thể ăn đủ ba mươi ngày.

“Đại ca, không phải là con nhỏ này ngu luôn rồi chứ?” Một thằng đàn em đứng phía sau tên đầu đỏ nói, những người khác cũng phối hợp cười ha hả.

Tên đầu đỏ đứng đầu là cười càn rỡ nhất, tôi không thể không cảm thán đúng là đại ca có khác.

Từ trước đến nay cho dù là thời đại nào, vẫn có mầm non của Tổ quốc được gọi là đại ca, tên đầu đỏ cầm con dao nhỏ giống như đang làm xiếc muốn cắt quần áo của tôi ra, điều này nói cho tôi biết, tôi phải đưa tiền cho anh ta.

Nhưng tay vẫn không dứt vào túi tiền, suy nghĩ trong lòng tôi nói với tôi rằng, nếu tôi đưa tiền cho bọn chúng thì chẳng khác nào tự sát.

Được ăn cả ngã về không, tôi luôn không ngừng hướng về học sinh năm tốt* sao có thể trơ mắt nhìn tiền của mình tử trận cơ chứ.

(* Học sinh 5 tốt: Là một danh hiệu ở Trung quốc, giống như hoạt động “Sinh viên 5 tốt” của hội sinh viên Việt Nam. Năm tốt của Trung Quốc gồm: Đức, trí, thể, mỹ, lao. Đức là giá trị quan, nhân sinh quan chính xác; Trí là sở hữu hệ thống kiến thức rộng lớn; Thể là phát triển thể lực tốt; Mỹ là tăng cường thẩm mỹ quan; Lao là tiến hành lao động giáo dục)

Cho nên tôi ra đòn cuối cùng, “Các anh biết chị là ai không?”

“Là ai?” May là tôi trưng ra bộ mặt chị đại hù dọa, nhìn ánh mắt mang theo chút khiếp đảm của bọn họ, đúng là ai giả dối hơn thì có thể hù ngược lại mà, đối với đám nhóc học sinh cấp hai này, tôi không tin một học sinh cấp ba như tôi không trị được.

“Chị là bạn gái của Tô Hâm Tự.” Chắc là cái tên này nhỉ, mỗi ngày đều nghe Tiểu Viên nhắc tới, đến cả nằm mơ cũng nói mơ ra được.

Cái tên Tô Hâm Tự thành công khiến đám nhóc này hoảng sợ, chỉ là dường như ánh mắt vẫn còn pha chút nghi hoặc.

Quản bọn chúng làm gì? Nhất định là bọn chúng không ngờ được, cái loại lưu manh như Tô Hâm Tự có thể của được một thiếu nữ xinh đẹp như tôi thể này.

Thật ra mới vừa rồi tôi muốn nói tên giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi cơ, bởi vì thầy ấy được vinh quang trèo lên vị trí người tôi mà sợ hãi nhất, nhưng mà nghĩ lại thì đối với đám thiếu niên không có mắt nhìn này, nhất định sẽ có tâm lý phản nghịch đối với giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi, để ngừa việc bởi vì chọn chúng không thích giáo viên mà trả thù xã hội chém tôi luôn ở đây, trở thành vụ án đầu đề trên báo xã hội, tôi chỉ còn cách nói ra tên “Đại ca” của trường cấp 3 bọn tôi.

Theo lời Tiểu Viên nói thì Tô Hâm Tự này vừa có vẻ ngoài vừa có sức chiến đấu, vừa đẹp trai mà đánh nhau cũng lợi hại, chỉ tiếc là không xứng với cô ấy, nhớ đến mấy tấm poster của mấy anh trai cơ bắp dán đầy phòng cô ấy, tôi cũng hiểu biết Tô Hâm Tự được một chút, dù sao cũng đủ để hù dọa bọn học sinh cấp hai gây yếu này rồi.

Trong đám đằng sau tên đầu đồ có một người, giận dữ gầm lên, “Không thể là chị được?”

“Làm sao các anh biết được người bạn gái đó của anh ta không phải là chị, nếu các anh biết anh ta có một người bạn gái, cũng đã từng gặp mặt rồi, vậy thì chị đây là tình nhân bí mật của anh ta, không phải là mấy tên đại ca đều yêu đường cùng với mấy người phụ nữ lận à.” Tôi nhún vai trả lời, đây là nói lên tiếng lòng của bọn chúng, cho nên bọn chúng mới dùng ánh mắt không thể tin nổi để nhìn tôi.

“Các anh đang làm gì đó!”

NO, tôi vừa nghe thấy cái gì đấy, chẳng lẽ tôi vừa nghe thấy tiếng nói của công lý sao? Vào lúc tôi vừa lừa dối đám nhóc thối này xong, sắp thoát thân được rồi.

Xoay người lại tôi nhìn thấy một nam sinh đeo mắt kính, cao hơn tôi nhưng sức chiến đấu lại nhỏ hơn từ từ đi tới.

Đầu tiên anh ta cố tình nhìn thoáng qua đồng phục trên người bọn chúng, rồi sau đó nhíu chặt mày, “Các em là học sinh cấp hai à! Không biết nội quy nhà trường không cho phép các em đi sang trường cấp ba sao?”

Hiển nhiên là bọn chúng không biết, nếu không thì lúc này bọn chúng cũng không đòi tiền một người vị thành niên để mua thuốc, bây giờ tôi chỉ muốn buông tay, sứ giả của chính nghĩa đến quá muộn, ai cũng không ngờ rằng khi mọi chuyện sắp giải quyết xong lại xuất hiện một quả lựu đạn.

Rõ ràng những cậu nhóc này không bị lời nói của anh ta dọa, sau khi sững sốt một lúc chính là tiếng cười ha ha dữ dội, giống như sợ mọi người không biết rằng bọn chúng biết cười vậy, “Anh trai vừa nói cái gì thế? Haha, con gà chết này vừa mắng chúng ta kìa, anh em đâu, lên.”

Nói xong vài tên đàn em đứng sau tên đầu đỏ cùng nhau đi lên đẩy anh chàng chính nghĩa, anh ta ngã ngay xuống đất, dáng vẻ như mặc người chém giết vậy.

Vào lúc tôi đang suy nghĩ xem tôi nên chạy đi tìm cứu viện, hay là ngăn lại rồi bị đánh chung với anh ta thì lại có thêm một chàng chiến sĩ đại diện cho công lý hào quang rực rỡ lên sàn.

2.

“Dừng tay.”

Hai từ đó giống như có ma lực vậy, đám nhóc con này ngừng tay một cách kỳ lạ, ngơ ngác nhìn sang.

Tôi cũng nhìn sang theo ánh mắt của bọn chúng, vừa vặn chạm vào ánh mắt của anh ta.

Sự vui sướng hiện trong mắt anh ta khiến cho tôi lạng người đi một chút, anh trai này không cần nhiệt tình hăng hái làm việc nghĩa như vậy chứ!

Nhìn thấy sự xuất hiện của anh ta, cuối cùng trái tim đang buộc chặt của tôi cũng hạ xuống, cái khuyên tai trên lỗ tai anh ta đã nói cho tôi biết, anh ta sẽ không thảm bại giống như sứ giả của chính nghĩa.

Lại quay đầu lại, đám nhóc đó đã đứng thẳng lưng, dáng vẻ thành thật giống như lúc tôi gặp thầy chủ nhiệm vậy.

“Anh Tự, rất xin lỗi.”

Lời nói của tên đầu đỏ làm cho “anh Tự” vừa đi đến bên cạnh tôi phải nhíu mày suy tư, “Tôi biết các anh à.”

Nghe thấy “anh Tự” đáp lời, khuôn mặt của tên đầu đỏ cũng đỏ lên nói không nên lời, “Không... Không biết, chỉ là người em nhất... Sùng bái nhất chính là anh.”

Cậu bé này sùng bái đến mức cà lăm luôn rồi, tôi liếc mắt nhìn “anh Tự” bên cạnh một cái, đúng thật là với vẻ đẹp trai của người này cả đời tên đầu đỏ cũng khó có khả năng với tới được, sùng bái cũng là theo lẽ thường thôi.

“Rất vui vì hôm nay có thể được nói chuyện với anh Tự.” Nói xong tên đầu đỏ dẫn đám đàn em, chạy

nhANH NHƯ CHỚP GIẢI TÁN SẠCH SẼ.

Thấy bọn chúng đã mất bóng, tôi xoay lại, “CẢM ƠN.”

Rồi quay về phía sứ giả của chính nghĩa mới đứng dậy còn đang phủ bụi, “CẢM ƠN.”

Được rồi, sau khi tỏ vẻ có lễ thì tôi cũng nên đi.

“Tôi cứu anh, anh chỉ nói một câu cảm ơn thôi à?” Một câu nói cười như không cười cắt ngang bước chân của tôi.

Tôi bị bắt phải quay đầu lại, thật ra tôi muốn nỗ lực bỏ ngoài tai tiêu sái bước đi luôn, nhưng mà...

Đưa mắt nhìn xuống cổ tay mình, tôi thấy nó đang bị một bàn tay không trắng bằng nắm chặt.

“Thank you very much.” Tôi dùng ánh mắt nói cho anh ta biết, nói cảm ơn bằng tiếng Anh là đủ rồi! Chẳng lẽ anh ta muốn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau à, mặc dù anh ta thật sự đẹp trai hơn đám nhóc kia, thoả mãn nguyện vọng được một anh đẹp trai cướp lúc đầu của tôi, nhưng đã là người thì sẽ có lòng tham, bây giờ bị anh đẹp trai cướp đã không thể thoả mãn được tôi rồi.

Tôi thầm ước lượng số tiền tiêu vặt của mình, đến tiệm kem mua chút đồ ngọt để an ủi.

Ánh mắt của anh ta cười như không cười, lực tay cũng không thả ra, bỗng nhiên đôi môi xinh đẹp hơi cong lên, “Không thì em mời anh ăn cơm một bữa đi.”

Hai câu nói đổi lấy một bữa cơm, cơm này có cần dễ lấy như vậy không, nhưng mà câu nói khẳng định ấy của anh ta khiến cho trái tim của tôi hơi lung lay, so với việc bị lấy hết tiền thì hình như mời một bữa cơm vẫn còn lời hơn một chút.

“Ô Hâm Tự, cậu thả tay ra đi, sao cậu có thể ép buộc con gái như vậy chứ.” Sứ giả của chính nghĩa gào lớn lên, hình như gia giáo vô cùng tốt, bằng không tuyệt đối sẽ không lên tiếng giúp một bạn nữ dưới tình huống năng lực không đủ.

Lực chú ý của tôi lập tức bị ba từ đầu tiên của anh ta hấp dẫn, tại sao cái tên này lại giống với cái tên tôi dùng để đe dọa đám người đầu đồ vậy.

“Anh tên là Tô Hâm Dự? Lớp mười hai?”

Đôi mắt đen hiện lên một chút nghi ngờ, càng nhiều hơn là vui sướng, khoé mắt cong cong, gật đầu, “Em biết anh à?”

Làm sao có thể không biết được chứ, vài phút trước tôi còn là bạn gái của anh kia, đương nhiên là chuyện này không thể nói, để tên đầu đồ kia mang lời nói dối này bay đi xa đi! Đời người gian nan như thế, có một số việc không cần vạch trần thì tốt hơn.

Đúng rồi, còn có sự vui sướng của anh ta là từ đâu vậy, chắc là vì ai cũng biết đến tên anh ta nhỉ! Đại ca luôn là mấy tên kiêu ngạo, tôi ra vẻ hiểu biết gật đầu, “Nghe nói qua có tính là biết không?”

“ ... ”

Nhìn Tô Hâm Tự còn chưa chịu thả tay cùng với sứ giả của chính nghĩa, bộ não của tôi hoạt động, “Để cảm ơn mọi người, em mời mọi người ăn cơm nhé?”

“Mời anh là đúng rồi, nhưng mà mời cậu ta làm gì!” Tô Hâm Tự khinh bỉ liếc mắt nhìn sứ giả của chính nghĩa một cái.

“Bởi vì anh ấy xuất hiện trước anh, xuất hiện trước nên được thôi.” Tôi vùng ra khỏi tay Tô Hâm Tự.

“Đây là lý luận kiểu gì vậy!” Tô Hâm Tự khó hiểu.

“Lý luận củ khoai! Được rồi, chờ em mời mọi người ăn cơm, tạm biệt trước.” Tôi vẫy tay, xoay người chạy nhanh về phía toà nhà dạy học.

“Vu Ương Ngọc, nếu em dám nuốt nợ thì coi chừng đó.” Tô Hâm Tự lớn tiếng uy hiếp ở phía sau, chân phải của tôi lảo đảo một chút suýt nữa thì ngã sấp mặt xuống đất, vậy mà bị nhìn ra rồi.

Nhưng mà...

Tại sao anh ta lại biết tên tôi nhỉ?

2. Chương 2

Edit: Nguyệt Dao

3.

Về tới phòng học, tôi nói hết những chuyện vừa xảy ra với bạn ngồi cùng bàn kiêm bạn tốt Tiểu Viên ngay lập tức, khai không sót cái gì.

Nhớ tới chuyện cô ấy đã nhiều lần biểu lộ sự yêu mến của mình với Tô Hâm Tự, tôi cũng hào phóng bảo cô ấy có thể thay tôi mời Tô Hâm Tự một bữa cơm.

Nào ngờ cô ấy lại vung tay lên, bảo: “Thiếu niên yêu nghiệt như thế nên để cậu thu phục mới đúng, tớ chỉ đứng bên cạnh xem là được rồi.”

“Cảm ơn sự rộng rãi hào phóng của cậu, để cho tớ từ mời hai người ăn cơm thành mời ba người.” Tôi tròn trăng mắt.

Tay Tiểu Viên vỗ một phát vào lưng tôi, nháy mắt một cái nói: “Hai chị em chúng ta còn phân biệt à!”

Tôi chỉ có thể im lặng, tôi rất khinh bỉ cái loại nói mát này, đã không biết hối lỗi còn được nước lán tới, bị thương ở chỗ tôi cũng là người như vậy.

Tôi cố nén nước mắt nhìn Tiểu Viên, chúng tôi đều là thứ ăn hàng nên tất nhiên tôi biết rất rõ sức ăn của con bạn, “Tự mang đồ uống theo, cậu làm ơn kiểm chế lại một tí, bây giờ mới là đầu tháng thôi, đừng mong gọi năm loại đồ uống giống như lần trước.”

Tiểu Viên lấy hai tay nâng mặt, “Tớ là hạng người như vậy à, huống chi còn có nam thần của tớ ở đó, tất nhiên tớ sẽ tỏ ra vô cùng khiêm tốn.”

“Thật không?” Khoé miệng tôi nhếch lên, nhớ tới đoạn đối thoại khi ngồi ăn trong căn phòng đầy áp poster của cô ấy.

Tôi nói: Cả phòng toàn là nam thần mà cậu còn ăn nhiều vậy à.

Cô ấy trả lời: Tớ ăn vì bọn họ mà, nam thần không nở để tớ phải đói.

“Đúng rồi, cậu nói Tô Hâm Tự biết tên cậu, cuối cùng thì tại sao lại biết thế?” Tiểu Viên ném đề tài ra xa.

“Sao tớ biết được? Nói không chừng là do tiếng lành đồn xa.”

“Cậu á? Tuy rằng không đành lòng làm cậu tổn thương, nhưng tớ vẫn phải nói ra sự thật, cậu là tiếng xấu lan xa, giống như cậu đến tiền nước mời bạn cũng không chịu bỏ.”

“Trên đời này còn có bao nhiêu người không muốn bỏ nhưng vẫn phải cam chịu trả tiền cho bạn bè như tớ chứ, cậu nên biết quý trọng đi!”

Nói xong, tôi lại quay đầu về hướng bục giảng, nếu như tôi không nhìn lầm thì giáo viên đã nhìn bọn tôi hai lần rồi, quy củ của thầy là quá tam ba bận, cho nên tôi phải làm học sinh ngoan trước khi bị nhìn lần

thứ ba.

“Quý trọng...”

“Tăng Viên, đi lên làm bài này xem.”

Lời phản bác của Tiểu Viên còn chưa nói xong thì giáo viên thân thiện đáng yêu của bọn tôi đã thành công chặn miệng cô ấy.

Tôi thề lưỡi với Tiểu Viên, bạn bè chân chính là phải giúp đỡ bạn cố gắng học tập.

“Vu Ương Ngọc, em cũng lên làm!”

Tôi sai rồi, tôi không nên vui sướng khi thấy người gặp hoạ, bạn xem bây giờ vui quá hoá buồn rồi.

Môn toán đúng là nguy hiểm.

4.

Kế hoạch của tôi là, nếu Tô Hâm Tự không tìm đến cửa thì bữa cơm này có thể cho qua thì cho qua, nhưng vào lúc sắp tan tiết cuối cùng, nhìn thấy bóng dáng Tô Hâm Tự quanh quẩn ở cửa lớp học, tôi đã hiểu được, đời người muốn cho qua cũng không qua được.

Thật xin lỗi, hình như tôi lại nói chuyện trên trời rồi, thật ra câu nói kia cũng chẳng có ý gì, chỉ là tôi thích thêm hai từ “đời người” để tỏ ra thâm sâu bí hiểm thôi.

Đúng là “Đại ca” của trường không tầm thường chút nào, quãng đường tôi chậm chạp lê mê lét từ trong lớp ra tới cửa lớp đã có vô số người chỉ trỏ, chào hỏi Tô Hâm Tự.

“Các anh tan học sớm thế.” Tôi oán giận.

“Chờ em lên lớp mười hai sẽ được hưởng thụ.”

“Em tình nguyện không lên lớp mười hai, dù sao em cũng không cần dùng chuyện tan học sớm để đi chặn một đàn em nghèo khó không đủ tiền ăn no bụng, ép buộc người ta phải mời cơm.”

Tô Hâm Tự cười như không cười nhìn tôi, tôi cảm thấy vô cùng áp lực khi nhìn thấy ánh mắt này, giống như lúc tôi đang oán trách Tiểu Viên ăn nhiều, cô ấy lại gọi thêm ba phần cơm vậy, tôi nhịn không được lui ra sau từng bước, tay nắm chặt tay Tiểu Viên.

“Nếu không thì tiền cơm để tôi trả?” Sau lưng Tô Hâm Tự có thêm một dáng người, nghiêng đầu nhìn quả nhiên là sứ giả của chính nghĩa, đúng là một người tốt bụng, thiếu chút nữa là tôi lệ nóng doanh tròng luôn rồi.

Tô Hâm Tự dời một bước sang hướng bên cạnh, lộ ra người phía sau, chỉ vào cậu ta nói: “Cậu ta không nên tới đây, bảo cậu ta đi đi.”

“Anh ấy đi rồi, tiền cơm ai trả?” NO NO NO, tôi lỡ nói thật ra luôn rồi.

“Không phải còn có em sao?” Tô Hâm Tự đẹp trai dứt tay vào túi quần, cười trả lời.

“Đúng vậy, còn có em, nhưng không có túi tiền của em.” Đối với loại vẻ mặt như muốn tra tấn tôi này, sao tôi có thể bày ra sắc mặt tốt cho được.

Đảo mắt lại cười tủm tỉm với sứ giả của chính nghĩa, “Còn chưa biết tên đàn anh là gì?”

“Tên cậu ta là Vu Trà, sao em vẫn không chịu hỏi tên anh, mau gọi một tiếng đàn anh nghe xem nào.” Tô Hâm Tự cướp lời.

“Từ trước đến nay em không hỏi tên những người có tiếng, bởi vì bọn họ sẽ không nhận được mà nói ra, lại nói không lẽ lớp mười hai cũng xem như già rồi à, chẳng lẽ anh quên lúc chúng ta gặp nhau em chỉ biết tên của anh thôi sao?”

Ý cười trong đôi mắt Tô Hâm Tự càng sâu, tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, không bị lời nói của tôi chọc giận là tốt rồi, tôi bị Tiểu Viên gọi là người nói chuyện đáng bị đánh nhất, không có một trong, thật ra tôi có chút đắc ý với cái tên gọi này, không phải ai muốn nói chuyện như tôi cũng có thể nói được.

“Được rồi được rồi, học trưởng Tô đã nghĩ xem muốn đi đâu ăn chưa?” Hai mắt Tiểu Viên trong suốt sáng ngời nhìn Tô Hâm Tự, vầng hào quang đang toả ra kia chính là vì thức ăn, tôi vẫn luôn biết rõ Tiểu Viên yêu thức ăn của cô ấy còn hơn cả nam thần.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Tô Hâm Tự, tôi từ chối cho ý kiến, “Như anh thấy đấy, nhóm chúng ta có thêm một người đi cộ cơm.”

“Không, hẳn là còn một người nữa.” Tô Hâm Tự ám chỉ.

“Đúng vậy, còn có em, em còn nhớ anh xuất hiện là để cứu học trưởng Vu Trà, quấy rầy các anh rồi, thật ngại quá.”

“Không có gì.” Tô Hâm Tự nghiêng răng nghiêng lợi.

5.

Về phần cơm, tôi tính càng rẻ càng tốt, nhưng mà Tô Hâm Tự và Tiểu Viên đều không đồng ý, tôi cho rằng người bỏ tiền là lớn nhất cho nên chuyển mắt nhìn về phía Vu Trà.

Vu Trà nói: “Sao cũng được.”

Sau đó lại dẫn tới một trận tranh luận, Tiểu Viên cho rằng cũng không phải tôi bỏ tiền, sao lại phải đi đến chỗ nào rẻ chứ, đối với chuyện này tôi có miệng cũng khó trả lời được, một trong hai ân nhân cứu mạng muốn trả tiền chẳng lẽ tôi lại để anh ta trả tiền thật à, sao tôi có thể vô lương tâm đến mức như thế được, cho nên bây giờ mặc kệ nói như thế nào, người đến đó trả tiền nhất định là tôi, chứ như bình thường với cái đạo đức thối nát của tôi, tôi không tàn nhẫn làm thịt người ta mới là lạ.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến một tiệm không tệ lắm, trên bàn không dính dầu mỡ, trái tim tôi rỉ máu, chỉ có thể liều mạng an ủi bản thân, đây là vì lấy lại được tiền, nếu như không có bọn họ đến một xu tiền tôi cũng không có, lấy gì tới chuyện nói mời khách.

Nhưng không biết sao mà biểu cảm bi thương ấy lại bị Tô Hâm Tự nhìn thấy được, cười nói: “Cô nhóc tham tiền.”

Cơ thể tôi không khống chế được run lên, “Làm ơn đừng nói chuyện kiểu hờn dỗi ấy với em, em sợ đó.”

“Aaa, thật hạnh phúc.” Tiểu Viên nhét bốn, năm miếng thịt nướng vào miệng, nói chuyện không rõ ràng, “Làm ơn gọi thêm bốn phần thịt nữa.”

Không ổn, tôi liếc mắt nhìn, thành công khiến hai con người như muốn lọt ra khỏi khoé mắt.

“Được, đem thêm mười phần thịt nữa đi chủ quán.”

Tôi hoảng sợ nhìn Tô Hâm Tự, “Rõ ràng là cậu ấy bảo có bốn phần.”

“Em ấy nói chính xác là mười phần.” Tô Hâm Tự cười không thấy răng, không thể không nói thoát nhìn rất đẹp trai ấm áp, trong nháy mắt, tôi giống như bị mê hoặc đến gần ngất.

“Đúng đúng đúng, mười phần mười phần.” Tiểu Viên cười không thấy mắt phụ họa theo.

Nhất định là tôi bị hạ độc rồi mới cảm thấy Tô Hâm Tự ấm áp mê người, anh ta và Tiểu Viên đều là loại lớn lên thì mặt đẹp như yêu nghiệt, nhưng thật ra lại là ác ma!

Ăn một bữa cơm khiến cho da mặt không biết xấu hổ của tôi dày thêm một tầng, bởi vì tôi và Tiểu Viên

còn ăn nhiều hơn hai nam sinh các anh, hơn nữa tôi còn mang theo suy nghĩ “Tiền là mình trả, cho nên cứ liều mạng ăn đi” để ăn cơm, tôi cảm thấy cuộc đời của tôi sinh ra là để bị bọn họ chinh, thân là thiếu nữ xinh đẹp đang ở độ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất, sao tôi có thể chấp nhận được chuyện mình ăn còn nhiều hơn nam sinh cao hơn mình ngoài 20cm chứ.

Nhận lấy ánh mắt mang đầy thù hận của tôi, Tô Hâm Tự cười, trả lời: “Ăn thêm nhiều một chút, cô nhóc tham tiền.”

“...” Tôi cảm thấy buồn nôn rồi.

Bất ngờ là bữa cơm này ăn rất thoải mái vui vẻ, Tiểu Viên vội vàng ăn cơm nên không rảnh để nói chuyện với nam thần của cô ấy, mà tôi thì im lặng chấp nhận ánh mắt nóng rực đang nhìn tôi chằm chằm của Tô Hâm Tự, Vu Trà thì vừa ăn vừa đọc sách...

Lúc tình tiền là Tô Hâm Tự trả tiền, tôi có chút bất ngờ, vẻ mặt của Tiểu Viên và Vu Trà lại giống như đây là chuyện hiển nhiên, khiến cho tôi quên mất kế hoạch: Nhất định là tôi phải trả tiền. Nhưng mà sau đó tôi nghĩ lại, nguyên nhân mà lúc đó tôi không nhúc nhích có thể là vì tôi tiếc cái ví tiền của mình mà thôi.

Nhưng mà sau này tôi mới biết sự luyến tiếc ấy của mình lại đổi lấy sự dằn vặt không ngừng, tôi thật sự vô cùng hối hận, sao lúc đó tôi không gia nhập vào đại quân ăn hàng của Tiểu Viên chứ, ăn cho Tô Hâm Tự sạt luôn.

3. Chương 3

Edit: Nguyệt Dao

6.

Ăn xong bữa cơm đó, tôi cứ nghĩ rằng mọi chuyện đã xong, tôi lại khôi phục cuộc sống yên bình của mình, cầm sinh hoạt phí trôi qua những ngày đầu tháng nghèo khó, cuối tháng xót xa cùng với Tiểu Viên.

Nhưng mà sáng hôm sau tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tô Hâm Tự từ trên ban công, tôi cảm thấy tôi đã suy nghĩ nhiều rồi, cuộc sống đơn giản của tôi, bởi vì một màn cướp bóc cực kỳ hài hước mà trôi qua không bao giờ quay lại nữa.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo tử tế, chạy xuống dưới lầu, nhìn khuôn mặt tươi cười đáng đánh đòn của Tô Hâm Tự, “Anh tỉnh lại đi, anh đừng mơ nữa, nhất định em sẽ không trả tiền ngày hôm qua cho anh đâu, người trưởng thành phải học cách chịu trách nhiệm đối với bản thân mình.”

“Sao nói chuyện với em giống như đang nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm thế, lên xe nhanh đi.” Cơ thể

Tô Hâm Tự chồm về phía trước, để lộ ra trước mắt tôi chỗ ngồi xinh xắn phía sau chiếc xe màu xám bạc.

“Đó là vì mỗi ngày em đi muộn đều bị thầy dạy dỗ. Sao em phải lên xe chứ, anh muốn mang em đi bán hủ? Lúc em còn nhỏ mẹ em đã dặn em không được leo lên xe của người lạ, cho nên bái bai, em sẽ đi bằng phương tiện giao thông công cộng, cảm ơn anh đã gọi em rời giường sớm như vậy, ngoại trừ ngày đầu tiên khai giảng, đã rất lâu rồi em không ra cửa sớm thế này.”

“Lên xe!” Tô Hâm Tự trừng mắt, tôi lập tức... bò lên chỗ ngồi sau xe.

Không còn cách nào, tôi chỉ là một dân thường chuyên đi bắt nạt kẻ yếu thôi.

“Sau này nhớ ra khỏi cửa vào giờ này.”

“Vì sao?” Tay của tôi nín lấy đồng phục của Tô Hâm Tự, mặc dù tôi rất muốn ôm từ phía sau, bởi vì nếu như vậy thì chỉ số bảo đảm an toàn tính mạng của tôi sẽ vô cùng cao, nhưng mà chuyện dễ khiến người ta suy nghĩ lệch lạc như thế, vẫn nên chờ lúc tìm thấy đoạn đường xuống dốc nào đó rồi hãy tự nhiên làm...

Không còn cách nào, tôi chỉ là một người dân bình thường chuyên bắt nạt kẻ yếu lại rất sợ chết thôi.

“A...”

“Không sao chứ?” Nghe thấy giọng nói lo lắng của Tô Hâm Tự, nhịp đập của tim cũng từ từ khôi phục như bình thường, tay vẫn ôm chặt lấy thắt lưng của anh, “Không sao, lần sau anh nhớ nhìn đường cho kỹ, khóc trên xe đập thật sự rất mất mặt.”

“Ừ.”

Tô Hâm Tự ngoan ngoãn chấp nhận như vậy khiến cho tôi sững sốt, hoá ra thiếu niên này cũng có lúc không già mồm, thật là khiến cho người ta khó có thể tin nổi.

“Sau này cứ ra khỏi cửa vào giờ đó có được không?” Tô Hâm Tự hơi nghiêng mặt, vành tai ửng đỏ của anh đập vào mắt tôi, tôi không cầm lòng nổi mà ừ một tiếng.

“Cảm ơn.”

“Không cần.”

Còn ngại ngần thẹn thùng cái gì thế, làm cho mặt tôi cũng đỏ lên một chút.

Tôi và Tô Hâm Tự vác hai khuôn mặt đỏ rực vào trường, đúng là muốn mọi người không nghi ngờ cũng không được.

7.

Một tháng cứ trôi qua một cách yên lặng không tiếng động như vậy, nhờ có Tô Hâm Tự đưa đón mà tôi bỏ tật xấu đi trễ, nhận được khích lệ của thầy chủ nhiệm, đúng là khiến người ta vui vẻ mà.

Nhưng có chuyện làm cho tôi không vui là, không một ai cho rằng tôi đang yêu sớm, hoả nhãn kim tinh của thầy của nhiệm cũng không phát hiện âm mưu đen tối của Tô Hâm Tự đối với tôi.

Mặc dù Tô Hâm Tự chưa từng nói với tôi những từ đại loại như thích, nhưng mà cuối cùng tôi vẫn cảm thấy người sáng suốt đều nhìn ra được anh đang theo đuổi tôi, nhưng lúc hỏi bạn bè, các cô ấy đều nói là không cảm thấy như thế, tôi nghĩ đám người nhiều chuyện như các cô ấy đã nói không phải rồi thì nhất định là do tôi suy nghĩ nhiều thôi, cho nên quan hệ của tôi và Tô Hâm Tự đành giữ nguyên như vậy, dưới tình huống tôi cảm thấy mập mờ nhưng người khác lại thấy bình thường.

Hôm nay cuối cùng cũng đến lúc thiếu niên ngây thơ Tô Hâm Tự nhịn không nổi nữa, anh đưa tôi về đến cửa nhà, do dự một chút rồi hỏi: “Em có cảm giác gì đối với anh?”

“Đại gia.” Tôi ăn kẹo mà anh mua cho mình, trả lời “khích lệ”.

“Còn gì nữa không?” Tô Hâm Tự ngượng ngùng sờ cánh mũi, có hơi mất tự nhiên hỏi tiếp.

Tôi còn tưởng rằng anh sẽ nắm lấy tay tôi, nói em mới là đại gia, sau đó hôn một cái. Dù sao đáng vẻ như thế mới giống như đại ca.

“Lúc chúng ta gặp nhau lần đầu, đám nhóc con kia là anh sắp xếp đúng không!” Tôi nói một cách khẳng định, dấu vết để lại trong một tháng này, thật sự khiến cho tôi muốn không khẳng định cũng không được.

Tô Hâm Tự ngẩn ra, khuôn mặt đỏ bừng lên ngay lập tức, giống như bị nói trúng tim đen, bối rối gật đầu, “Sao em biết?”

Tôi đưa tay lên ý bảo anh đừng nói nữa, lại hỏi: “Không phải là anh mua chuộc Tiểu Viên luôn rồi chứ.”

Ánh mắt Tô Hâm Tự hoảng sợ, “Sao em cũng biết?”

“Có phải là anh thích em không?”

“Em cũng biết?”

“Nhờ phản ứng này của anh.” Tôi quay người giả vờ muốn đi.

“Đừng.” Tô Hâm Tự nắm lấy cổ tay tôi, “Vu Ương Ngọc, anh thích em.”

“Ừ.” Tôi tuyệt đối không thừa nhận tôi đã bị lời nói này làm bối rối đỏ mặt.

“Phản ứng này của em là sao.”

“Em cũng thích anh.” Tôi cúi đầu nói nhỏ.

“Cái gì, anh không nghe thấy?” Tô Hâm Tự cười giống một con mèo trộm được cá.

Tôi đập một cái lên bắp chân anh.

“Ui cha, sao em tàn nhẫn thế, muốn mưu sát chồng à!”

Tôi kiêu ngạo nhìn lên trời.

Tô Hâm Tự cũng không giả vờ nữa, “Anh nói cho em một bí mật nhé?”

Có cần phải thần bí như vậy không, tôi hừ một tiếng, “Đừng bảo anh muốn nói với em là chúng ta biết nhau từ lúc còn nhỏ chứ.”

“Em cũng biết?” Ánh mắt Tô Hâm Tự trừng lớn đến mức sắp rớt luôn ra ngoài.

Tôi cười tủm tỉm, “Trí nhớ của em tốt hơn anh nghĩ nhiều.”

Tô Hâm Tự mất tự nhiên sờ cánh mũi, “Vậy em có còn nhớ...” Giọng nói sau từ nhớ càng ngày càng nhỏ, hoàn toàn là tự nhiên biến mất.

Nhìn thấy phản ứng này của Tô Hâm Tự, tôi cố ý cất cao giọng nói: “Nhớ hồi đó anh vẫn luôn muốn chơi trò giả làm cô dâu chú rể với em, nhưng lại ngại ngần không nói thích em sao?”

“Vu Ương Ngọc!” Tô Hâm Tự thẹn quá thành giận.

“Cái gì, cái gì nào!”

.....**HẾT**.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thang>